

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 24-A DUPĂ RUSALII

Învieria fiicei lui Iair

SF. CUV. MC. ANASTASIA ROMANA;
SF. CUV. AVRAMIE ȘI MARIA,
NEPOATA SA

În pericopa evanghelică de la Luca, cap. 8, 41-56, ni se istorisește în primul rând minunea învierii de către Mântuitorul Hristos a fiicei lui Iair, mai marele Sinagogii din Capernaum, iar pe de altă parte minunea vindecării unei femei apăsate de suferința unei boli grele, care cu multă credință s-a apropiat de Hristos și s-a atins discret de poala hainei Lui și îndată s-a tămăduit. În ambele cazuri Mântuitorul Hristos a apreciat credința celor care s-au apropiat de El și i-au cerut ajutorul, dovedind totodată Puterea Sa Dumnezeiască de a vindeca boli și de a învia din morți.

Mântuitorul Hristos a numit orașul Capernaum Cetatea Sa, în care a desfășurat o bună parte a activității Sale din Galileea. Era cunoscut de locuitorii Cetății, participa la cultul de la Sinagogă și tot aici a săvârșit multe minuni. Mulțimile erau dornice să-L asculte și să vadă semnele Sale minunate.

Într-o zi, în mod neașteptat, o personalitate a Cetății, Iair, mai marele Sinagogii, se apropie de Iisus, trecând peste orgoliile funcției pe care o avea, ca mare învățător al Legii lui Moise. A avea sufletul unui tată întristat și îndurerat de boala gravă a unicei sale fiice, o copilă de 12 ani și care era pe moarte. Cade la picioarele Mântuitorului, se închină Lui și-L roagă să vină la casa sa, ca să-i vindece fiica. A îndrăznit, cu credință, pentru că-L cunoștea pe Mântuitorul și Îi știa Puterea de a face minuni.

În timp ce se îndrepta spre casa lui Iair și mulțimile Îl împresurau pe Hristos, iată că o femeie din mulțime încercată de o boală grea (avea de 12 ani o scurgere de sânge și cheltuse puțina ei avere pe la doctorii vremii aceleia, fără să afle vindecare) cu credință puternică în suflet ajunge aproape de Hristos și în mod smerit și discret se atinge de poala veșmântului lui Iisus și îndată simte în trupul

VINDECARE ȘI ÎNVIERE ÎN CAPERNAUM

ei că a dobândit vindecare. Însuși Mântuitorul Hristos a simțit Puterea, care ieșind din El, a vindecat-o pe femeie. Mai mult, o cheamă în fața Sa și o dă ca exemplu de credință: „Îndrăznește fiică, credința ta te-a izbăvit. Mergi în pace.”

Între timp, o veste cutremurătoare vine de la casa lui Iair și anume că fiica lui tocmai a murit. Cât zbulucium și câtă durere a fost în sufletul lui Iair. Iisus îl încurajează, îi cere credință, continuând drumul spre casa lui. Acolo, toți plângeau moartea fiicei. Iisus le spune tuturor: „Nu plângeți, căci nu a murit, ci doarme.” Intră apoi în camera unde era așezată copila și ca un Dumnezeu și Stăpân al vieții și al morții, o apucă de mână și îi zice: „Copilă scoală-te”. Îndată în chip minunat sufletul ei s-a întors în trup și a înviat, apoi ca să confirme realitatea trupului înviat, că nu este doar o închipuire sau o nălucă, o dă părinților ei și le cere să-i dea să mănânce, așa cum El

însuși după învierea Sa din morți, ca să-i convingă pe ucenici de realitatea Trupului înviat, a mâncat în fața lor.

Din relatarea evanghelică, desprindem, că acolo unde fusese întristare, durere de părinte, plângere și zdrobire de inimă, dar și o licărire de credință, cum a fost cazul lui Iair, prin minunea învierii fiicei sale, Mântuitorul a adus din nou în casa sa bucurie și speranță. Iată ce putere a avut rugăciunea unui părinte pentru copilul său.

Tot așa, un exemplu de credință vie rămâne chipul femeii vindecate în mod minunat, de boala de care suferea. Ea s-a atins doar de veșmântul Mântuitorului și s-a izbăvit.

Pe noi, cei care în Sfânta Împărtășanie nu doar Îl atingem pe Hristos, ci Îl primim în adâncul ființei noastre, nu ne va curăți de păcate sau nu ne va vindeca de neputințele noastre? Să venim la El cu credință și El ca un Părinte iubitor se va milostivi de noi. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

25 DE ANI DE SLUJIRE ÎN PAROHIA ȘERBAN VODĂ

O parohie trăiește în egală măsură prin credincioșii săi și prin preoți. Desigur, aceștia din urmă lucrează, conduc, sfințesc, îndrumă și mângâie suflete, ctitoresc lăcașe de cult sau așezăminte sociale. Împreună însă fac toate acestea. Anul acesta, la 1 noiembrie, se împlinesc 25 de ani de slujire neîntreruptă a părintelui Dinu Pompiliu în parohia noastră.

Am considerat că acesta este un moment de bilanț, dar și de noi începuturi și i-am adresat cu această ocazie câteva întrebări părintelui paroh Dinu Pompiliu.

Ce înseamnă pentru dumneavoastră această perioadă?

Dacă stau să mă gândesc, 25 de ani sunt un sfert de veac. Istoria va consemna această perioadă prin fapte, prin realizări, prin împliniri, dar și prin neîmpliniri.

Cum apreciați că au fost acești ani?

Ar trebui să vorbim despre toate aspectele slujirii preoțești și activitățile din parohie: pastoral-misionare, social-filantropice, administrativ-gospodărești, culturale și nu numai. Căci Biserica înseamnă slujire. Slujire și dăruire. Fiul Omului a venit ca să slujească. El este idealul și modelul preoției adevărate. De la El învață păstorul de suflete coordonatele misiunii sale. Ele sunt amintite de Hristos Arhiereul cel veșnic, păstorul adevărat fiind acela care își cunoaște turma (prin spovedanie), o hrănește din izvorul nemuririi, îi dă viață veșnică și-și pune sufletul pentru ea. Acestea sunt coordonatele adevăratei pastorații.

Preoția, cu cele trei chemări hristologice, ar trebui să fie preocuparea noastră, adică preoția care trebuie să învețe cuvântul lui Dumnezeu (didactică), care să sfințească viața credincioșilor (prin Sfintele Taine) și să-i conducă pe credincioși pe drumul cel bun (pe calea care duce la viață). Acestea sunt idealurile pe care le-am urmărit. Cât am realizat din ele, Dumnezeu știe și turma pe care am păstorit-o. Îi mulțumesc Lui, Marelui Păstor, că m-a socotit credincios și m-a pus să-I slujesc. Dar noi preoții suntem judecați de Dumnezeu nu numai pentru

păcatele comiterii ci și pentru cele ale omiterii. Noi știm multe și Domnul are un cuvânt pentru noi: „Fericiți veți fi dacă le veți face.” La cele pe care nu le-am făcut mă tot gândesc să pun început bun de astăzi, căci viața trece și se apropie ceasul să dăm socoteală pentru fiecare suflet care ne-a fost încredințat.

Dacă ne referim la lucrarea pastoral-misionară, m-aș gândi la nenumăratele predici și cateheze care s-au ținut în biserica noastră la atâtea generații care s-au perindat prin biserică, dar și la lupta pe care am purtat-o ca protoiereu în cele 86 de parohii. La cât de bună sau de rea a fost activitatea mea, o va judeca Dumnezeu și istoria.

M-am străduit să păstrăm dreptarul credinței sănătoase și-am simțit în toată activitatea mea pastoral-misionară prezența Marelui Păstor, mila lui Dumnezeu Tatăl și lucrarea Sfântului Duh fără de care nu aș fi putut realiza nimic.

În cei 25 de ani ați fost continuator al unor vrednici de amintire slujitori ai altarului, dar v-au stat alături mulți alți preoți și diaconi.

În toți acești ani am slujit lui Dumnezeu și oamenilor. Lucrare deloc ușoară, dar toate s-au realizat având credință în puterea lui Dumnezeu și în triumful Evangheliei Sale. Această credință și dragostea de Dumnezeu mi-au dat putere să trec peste toate încercările. Am fost

urmaș în slujire al părintelui Oriță Ioan, fost protopop, cu râvnă pentru slujire de neîntrecut. Am dus mai departe lupta părintelui Dragotă. Am tras la jug alături de părintele Alexandru Ristache atâtea vreme cât a rânduit Dumnezeu.

Și tot Dumnezeu a adus în lucrarea de păstorire a sufletelor alți preoți iscușiți: părintele Moraru Eugen, vrednic păstor, părintele Tomescu Constantin, de neîntrecut, părintele Tudorache Ioan, om cu o verticalitate demnă de urmat, părintele Chiriță Adrian, blând ca un miel, părintele diacon Filiuță Cristian, cu putere în cuvânt. Și mai ales am avut parte de prezența în biserica noastră, la vârsta senectuții, a părintelui profesor universitar Ioan Caraza, un monument de cultură, abil cunoscător al Scripturilor, om cu aleasă pregătire teologică și nu numai, care ne-a ajutat în momentele importante ale vieții bisericii. Cu aceștia purtăm împreună crucea de apostoli ai lui Hristos în lumea zbuciumată în care trăim. Oameni care slujesc nu pentru câștig urât, care au conștiința chemării apostolice și care poartă responsabilitatea acestei chemări.

N-am să uit niciodată prestația părintelui Tudor și dragostea lui pentru Dumnezeu, fost inspector în învățământul școlar, dar care și-a încheiat viața ca un smerit călugăr, părintele Vasile. Și de multe ori îmi amintesc de părintele paroh Niculescu Alexandru, o voce de tenor liric de excepție.

Să vorbim și despre enoriași parohiei Șerban Vodă, oameni dragi sufletului dumneavoastră.

În acești 25 de ani am avut parte de credincioși adevărați care și-au pus viața în slujba lui Hristos și a Bisericii Sale. Epitropi, consilieri, cântăreți, dar mai ales comitetul de doamne. Mulți au murit, pe mulți îi port și azi în sufletul meu la toate rugăciunile. Ca să nu uit nimic din toate aceste generații, le-am scris numele în pomelnicul bisericii. Am scris cu ei pagini de eroism creștin. Îmi este teamă să pomenesc câțiva vrednici ca nu cumva să rămână alții la fel de vrednici nepomeniți. În toți acești ani am căutat să înnoim această biserică și s-o păstrăm vie, așa cum ne-au lăsat-o strămoșii noștri. Și totuși îmi amintesc de câteva persoane care s-au trudit ca noi să stăm azi în această biserică. Îmi rămâne stăruitoare imaginea domnului epitrop Ilie Dumitrașcu, a domnului Costel Bîrleanu sau a domnului Constantin Cioată.

Datorită acestora și altora ca ei suntem astăzi în biserică. Aș aminti - fără să laud pe cineva - chipul câtorva femei care, mergând din casă în casă, i-au îmbărbătat pe toți ca să facem locaș Dumnezeului nostru, ca să finalizăm biserica. Nu le pomenesc aici numele pentru că nu ar încăpea în articol, dar aceste persoane au numele scrise de Dumnezeu în Cartea Vieții și El le va plăti boierește pentru truda pe care au făcut-o și mai ales pentru jertfa lor.

În acești 25 de ani au trecut multe generații de care ați fost aproape și ați cunoscut mulți credincioși care și-au trăit viața în și pentru Biserică.

Când vă vorbesc îmi curg lacrimile la gândul că mulți din cei de care v-am amintit trăiau foarte modest și puținul bănuț pe care îl agonisau îl aduceau ca să terminăm biserica. Cea mai frumoasă imagine pe care le-o păstrez în suflet este imaginea aceea a venirii lor la biserică de Paști, în haine modeste, istoviți de post, dar cu chipuri strălucitoare de sfinți. Imaginea aceasta a lor și dragostea pentru ei mi-au dat puterea să rămân în luptă și să merg mai departe.

Mulți s-au dus, dar în sufletul meu sunt vii. Îi caut adeseori în amintirile mele și simt că la târnosirea bisericii

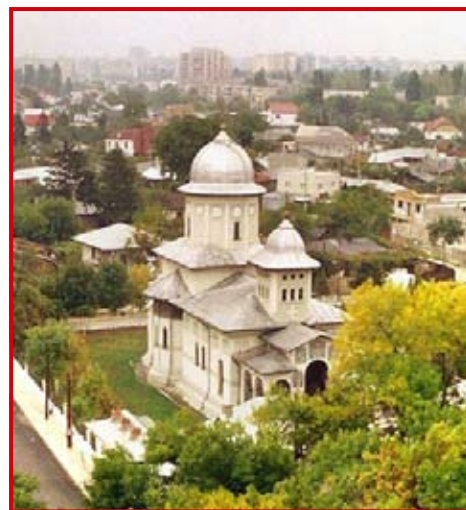
Dumnezeu le-a îngăduit ca de acolo să simtă bucuria odată cu noi.

Privind acum înainte, ce gânduri aveți pentru viitor?

25 de ani au trecut ca o clipă. Nici nu știu când s-au dus. Dar am avut permanent un sprijin. Viața preotului este o continuă jertfă, nici a preotesei nu este prea ușoară, căci cea care m-a slujit tot timpul, mi-a crescut copiii și m-a ascultat fără cârtire a fost doamna preoteasă, căreia cu recunoștință îi mulțumesc.

Mai am atâtea de făcut și-L rog pe Dumnezeu să mă ajute să duc la bun sfârșit ceea ce am început și să pun bazele unui alt nou început fără sfârșit în viața bisericii. Vremurile pe care le trăim nu sunt ușoare pentru Biserică, nici acum 25 de ani nu au fost. Veneam după comunism. Acum bate un vânt nimicitor și multe valuri ne sunt împotriva. Trăim într-o lume în care băntuie râia și gălbeaza în sărmana noastră turmă duhovnicească. Și nu pot sta nepăsător! Mai mult ca oricând trebuie să ne adunăm forțele și să îndreptăm lucrurile.

Am mare nădejde în tineret. Sper ca ei să fie mai buni ca noi, căci cei ce aparținem generațiilor ce s-au succedat în ultimii 27 de ani nu prea avem cu ce ne lăuda. Am făcut prea multe compromisuri, ne-au cuprins prea multe patimi și răutăți și nu ne-am ocupat cum trebuie de tineri. Ce moștenire urâtă le lăsăm! Dar nu trebuie să disperăm. Noi suntem cei care

trebuie să avem nădejde că Dumnezeu nu ne lasă, iar Biserica este chemată să lupte și să urce din putere în putere, până când Păstorul cel Mare al turmei va aprecia lucrarea noastră și ne va întări în slujba care ne stă înaintea.

Este un moment de bilanț. Îl facem din mers. Nu-i timp de stat, ci de slujire adevărată, punându-ne sufletul pentru credința noastră strămoșească. Bunul Dumnezeu să ne ajute ca toate să le facem spre slava Lui, căci Lui i se cuvine toată slava, în vecii vecilor. Amin!

Vă mulțumim pentru interviul acordat și vă urăm mulți și împliniți ani de viață și de slujire pastorală, cu nădejdea că - alături de preoți și credincioși - veți termina lucrările de construcție începute și veți zidi suflete spre mântuire. ❖

Maria Buleu

ALĂTURI DE PELERINI DE SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI DIMITRIE CEL NOU

Pelerinajul este în sine un act de iubire. De iubire față de sfântul pe care îl sărbătorim. Când pleci la drum, te gândești că nu va fi ușor: că vei sta în picioare atâtea ore, că poate va fi frig și vânt sau ploaie... Și totuși aceste gânduri nu covârșesc dorința ta de a te afla de ziua sfântului acolo, de a-i spune necazurile tale și mai ales de a-i da sărutarea și închinarea ce i se cuvin.

Ești deci pregătit cu tot ce trebuie: cu dragostea față de sfinți. Și totuși, când gazdele se gândesc

la tine și-ți oferă un ceai cald sau ceva de mâncare, ai impresia că prin oameni sfântul are cumva grijă de tine.

Câteva zeci de enoriași de la parohia Șerban Vodă împreună cu părintele diacon Cristian Filiuță s-au pus în noaptea de 26 spre 27 octombrie în slujba pelerinilor veniți la sărbătoarea Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou. Pentru că noaptea era rece, Sectorul Social al Arhiepiscopiei Bucureștilor a oferit ceai cald celor care așteptau să se

îchinate la moaște. Iar noi am preluat și împărțit ceaiul cald pelerinilor toată noaptea. Nu i-am uitat nici pe cei de la poliția locală, jandarmerie sau SMURD. Căci și ei vegheau ca pelerinajul să se desfășoare în bune condiții.

Este plăcut să primești ceva, dar simți o și mai mare mângâiere atunci când dăruiești și te dăruiești. Noi am dăruit o noapte Cuviosului Dimitrie cel Nou și oaspeților săi, pelerinii! ❖

Moșii de toamnă

Sâmbătă, 4 noiembrie, se face în Biserica pomemirea tuturor celor adormiți întru Domnul. La Moșii de toamnă credincioșii se roagă pentru toți cei adormiți din neam.

Cel mai important lucru pentru cei adormiți este să-i pomemim la Sfânta Liturghie. După Sfânta Liturghie, urmează parastasele de obște pentru cei trecuți la

Domnul. La fiecare Sfântă Liturghie când preotul iese cu Cinstitele Daruri în mijlocul bisericii pomenește pe strămoși, moși, părinți, frați și surori și pe toți cei adormiți din neamul nostru. Căci noi, când plecăm la Domnul, nu facem decât să ne adăugăm la neamul nostru, la cei care au plecat din lumea aceasta. Din această cauză îi pomemim pe cei plecați ai noștri și cel mai bun lucru pe care îl putem face este să săvârșim Sfânta Liturghie pentru ei.

Sâmbăta este dedicată amintirii celor răposați. Învățătura de credință ortodoxă ne

spune că fiecare zi de sâmbătă este dedicată amintirii morților, pentru că trupul lui Hristos s-a aflat în mormânt în ziua de sâmbătă și S-a coborât la cei morți pentru a le vesti mântuirea. În această zi Biserica Ortodoxă a rânduit să se facă mijlocire pentru toți cei adormiți, atât pentru dreptii care au murit împăcați cu Dumnezeu, cât și pentru cei ce au murit pe neașteptate și fără pregătirea necesară. Aceste mijlociri au drept scop ca Dumnezeu să-i învrednicească de milostivirea Sa, să-i judece cu blândețe și să-i așeze în ceata dreptilor. ❖

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII SI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	15 ⁰⁰ -16 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	limba română cl. a VIII-a Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Ciobă Cristina Prof. Stuparu Germina
Joi	13 ³⁰ -15 ⁰⁰	Limba română / matem. clasa a IV-a	Prof. Rusescu Georgeta
Sâmbătă	14 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasa a VIII-a	Ing. Tomescu Paul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 29 OCTOMBRIE - 5 NOIEMBRIE 2017

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 29 octombrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 24-a după Rusalii (Înviearea ficei lui Iair) Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 30 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Mărti 31 octombrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Miercuri 1 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Joi 2 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
Vineri 3 noiembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 4 noiembrie	06 ³⁰ -10 ³⁰ 18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomemirea morților - Moșii de toamnă Vecernie
Duminică 5 noiembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr) Utrenia, Sfânta Liturghie

Conferințele Parohiei Șerban Vodă

Parohia Șerban Vodă organizează duminică 22 octombrie, ora 18.00 conferința cu tema:

„Religia în lumea contemporană”

Invitat: Preot Gheorghe Colțea - Protoiereul de Bran - Zărnești și parohul bisericii din localitatea Moeciu de Jos, județul Brașov

Vă așteptăm, cu deosebită bucurie!